

δερεκίας του διέκρινε τὴν οικονομικὴν δεινότητα τοῦ νεανίου, οὐ μόνον ἐχάρισεν αὐτῷ τὸ ἥμισυ τῆς ποινῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν δημοσίᾳ δαπάνῃ εἰς Ἀμερικὴν, ὅπως σπουδάσῃ τὸ περὶ σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας ζήτημα. Τότε ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων» σειρὰν ἐπιστολῶν, αἵτινες διεφώτισαν τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἥθη τοῦ νέου κόσμου καὶ ἐθεμελίωσαν τὴν ἐπιστημονικὴν ὑπόληψιν τοῦ συγγραφέως. Κατὰ τὸ 1838 ὠνομάσθη σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ κατὰ τὸ 1840 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οικονομίας εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας ἀντὶ τοῦ Ῥόστη. Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸν ἐνεργὸν πολιτικὸν βίον, ἐκλεχθεὶς βουλευτὴς, καὶ ἔκτοτε ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων ὑπερμάχων τῆς ἐλευθέρως συναλλαγῆς, ἥτις δι' αὐτοῦ κυρίως ἐθριάμβευσεν ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορίαν. Ὁ Ναπολεὼν Γ' ὠνόμασε τὸν Σεβαλιέ γερουσιαστὴν εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς παρέσχε κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς περιωνύμου ἐμπορικῆς συνθήκης τοῦ 1860.

Ἐν Λονδίνῳ ἐτελεύτησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Χρόνου» Δελάν. Ἐπεσε δὲ θύμα τῆς ἀκαμάτου φιλοπονίας του, καίπερ πρὸ δύο ἐτῶν ἀποσχὼν πάσης ἐργασίας πρὸς ἀνάρρωσιν τῆς υγείας του. Ἐν τῇ συντάξει τοῦ «Χρόνου» ἔλαχε μικρὰν θέσιν ὁ Δελάν παῖς ἔτι ὢν. Ἀργότερον κατετάχθη εἰς τὴν χορείαν τῶν συντακτῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ 1841 μέχρι τοῦ 1877 ὑπῆρξεν ὁ διευθυντὴς του. Οὐδεμιὰς ἐφείσατο θυσίας ἵνα ἀποδείξῃ τὸν «Χρόνον» πρωτίστην καὶ παγκόσμιον ἐφημερίδα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. ἦτο δὲ καὶ τοσοῦτον αὐστηρὸς, ὥστε πολλάκις περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωῆς ἐξηφάνισε τὸ φύλλον τῆς ἡμέρας διὰ μικρὸν λάθος ἐν ταῖς κοινοβουλευτικαῖς ἀγορεύσεσι, καὶ διενήργησεν ἀμέσως ἑτέραν ἔκδοσιν ἀληθεστέραν. Τούτου ἕνεκα καὶ οἱ ἀντίπαλοί του ἀνεγίνωσκον καθ' ἑκάστην τὸν «Χρόνον» ὡς ἀκριβεστάτην καὶ ἀληθεστάτην πηγὴν τῶν ἀπανταχόθεν εἰδήσεων. Ἐπὶ τῇ σπανίᾳ ταύτῃ ἀρετῇ ἐνηθύνετο πολλάκις ἀποκαλῶν αὐτὸς ἑαυτὸν «Χρονοποιόν».

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ γερμανικοῦ κράτους, πρίγκηψ Βίτμαρκ, ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπομένην δῆλωσιν. «Ἐνεκα τῶν διασπαρεισῶν εἰδήσεων περὶ τῆς υγείας μου, ἔλαβον πολλὰ χόθεν καὶ ἰδίως ἐκ Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας παμπόλλας ἐπιστολάς, περιεχούσας φιλικὰς παραινέσεις καὶ θεραπευτικὰς νύξεις. Μὴ δυνάμενος ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς υγείας μου νὰ ἐπιστείλω τὰς ἐμὰς πρὸς ἑκάστον κατ' ἰδίαν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τῶν ἀνωτέρω φιλικῶν συμβουλῶν, σπεύδω νὰ ἐκφράσω δημοσίᾳ πρὸς πάντας ἐν συνόλῳ τὴν εὐγνωμοσύνην μου».

Ἐν Λονδίνῳ ἐδημοσιεύθη περίεργος στα-

τιστικὴ τῶν λόγων, οὗς ἐξεφώνησαν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιτελείαν οἱ ἐπιφανέστατοι πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λέξεων, ἃς μετεχειρίσθησαν, καὶ τῶν τηλεγραφικῶν δαπανῶν, εἰς ἃς ὑπέβαλον τὰς ἐφημερίδας. Ὁ Γλάδστον ἐξεφώνησε 34 λόγους, περιέχοντας 215,000 λέξεις καὶ ἀπαιτήσαντας τηλεγραφικὴν δαπάνην 10,000 φλωρινίων. Δεύτερος ἔρχεται ὁ Βράϊτ μετὰ 24 λόγων, ἐν οἷς μετεχειρίσθη 129,300 λέξεις, ὧν ἡ διαβίβασις διὰ τοῦ τηλεγράφου ἀπήτησεν 7,000 φλωρινία. Ὁ Βηκονσφῆλδ ἐξεφώνησεν ἰσαριθμούς λόγους, βραχυλογώτερος ὅμως τῶν ἀντιπάλων μετεχειρίσθη μόνον 40,000 λέξεις, αἵτινες ἀπήτησαν τηλεγραφικὴν δαπάνην 1,200 φλωρινίων. Ὁ Ἀρτιγκτων ἔρχεται τέταρτος, λόγῳ δαπάνης, καίπερ ἐκφωνήσας 25 λόγους. Μικρὸν ἐλαττοῦται αὐτοῦ ὁ ὑπουργὸς Νορθκότ. Ὁ Φόρστερ ἐξεφώνησε 32 λόγους.

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς πληροφορίας ἐν ταῖς Πανεπιστημείοις τῆς Ἰταλίας φοιτῶσι σήμερον ἑννέα νεάνιδες, ἧτοι 3 εἰς τὸ τοῦ Τουρίνου, 2 εἰς τὸ τῆς Ῥώμης, 2 εἰς τὸ τῆς Βολωνίας, μία εἰς τὸ τῆς Νεαπόλεως καὶ μία εἰς τὸ τοῦ Παταυίου. Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος αἱ φοιτήτραι δὲν ὑπερέβαινον τὰς 5. Ἡ στατιστικὴ οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῶν προσωπικῶν θελημάτων τῶν φιλερμούσων τούτων νεαίδων, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ὀρίσῃ κατὰ πόσον ἐμβάλλουσιν εἰς πειρασμούς τοὺς ἄρρένας γείτονάς των.

Εἰς Ἀναγνωστῆς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἡ νόθευσις τῶν εὐρωπαϊκῶν οἴνων δι' οὐσίωσιν ἐπιβλαβῶν ἐγένετο θέμα ἐμβριθῶν σλέψεων πασῶν τῶν κυβερνήσεων. Οἱ ἔνοχοι τῆς νοθείας ταύτης ἐπανεληγμένως κατεδιώχθησαν, καὶ ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς πολλάκις κατεδικάσθησαν. Τὸ μόνον μέσον πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ εἶνε νομιζόμενον τὸ νὰ εὐρεθῇ τρόπος, δι' οὗ νὰ ἀποκαλύπτεται ὁ δόλος αὐτῶν εὐκόλως καὶ ταχέως. Καὶ δὴ κατ' αὐτὰς εὐρέθη ὄντως, ὡς ἀνήγγειλεν ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ὑπὸ τινος καθηγητοῦ τῆς ἐν Βορδιγάλαις ἱατρικῆς σχολῆς, ὅστις εἶνε ὁ ἀκόλουθος. «Ἐν τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς σταζόμεν μίαν σταγόναν τοῦ οἴνου, δὴ πρόκειται νὰ ἐξελεγχώμεν· καὶ ἐὰν μὲν εἶνε νεοθευμένος, μετὰ τινος στιγμῆς τὸ δέγμα τῆς χειρὸς θὰ χρωματισθῇ κόκκινον ζωρὸν, μόλις μετὰ ἐπανεληγμένως ἀποπλύσεις ἐξαλειφόμενον· ἐὰν δὲ τοῦναντίον ὁ οἶνος εἶνε ἀγνός καὶ ἀνόθευτος, ἡ ἐκ τῆς σταγόνος τοῦ οἴνου κηλὶς ἐξαφανίζεται παρευθὺς ὡς ἀποπλυνόμεν ἀπλῶς τὴν χεῖρα».

Ἡ ἐξελεγχίς εἶνε, ὡς βλέπετε, ἀπλουστάτη, καὶ συνιστῶμεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μὴ πίνωσι δηλητήριον.

ἈΘΗΝΗΣΙ—ΤΥΠΟΣ ΚΕΡΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 15